Una Diada de Mobilització Unitària I Reivindicativa

1. El valor d'una crida unitària

Les perspectives que existien per a la Diada d'enguany eren molt negres. Diversos fets feien preveure un panorama de desmobilització i divisió que podien aprofundir els efectes desmoralitzants de la política de consens. L'amenaça fonamental venia del fet de que els partits amb representació parlamentària –incluits el PSUC i el PSC– consideren que el projecte de Constitució dóna plena satisfacció a les aspiracions nacionals de Catalunya i estan embarcats en l'elaboració d'un Estatut de consens ajustat a les fites i procediments traçats per l'esmentat projecte. A partir d'això es podia preveure amb fonament que aquestes forces no estarien interessades en impulsar la mobilització massiva i unitària a l'Onze de Setembre, sino al contrari, s'inclinarien a convertir aquesta jornada en un dia de festa que ratifiqués la política de consens i els seus resultats, eliminat d'ella tot el seu contingut reivindicatiu i mobilitzador.

S'ha mostrat partidari de realitzar la convocatòria amb forces obreres i nacionalistes sense representació parlamentària, oposant-se als intents d'excluir-les. Ha defensat la necessitat d'un acte de mobilització i, amb certa vaguetat, també de tipus reivindicatiu. Es evident que el PSC té i tindrà dificultats per a conciliar aquesta actitut amb la política de consens, però no deixem per això de considerar-la positiva i expressar el nostre desig de que s'estengui a d'altres àrees i temes.

La combinació de l'actitud del PSC, amb la pressió exercida per altres forces, entre elles la LCR, i en general per la pressió que estava creixent a favor d'un Onze unitari i de mobilització, ha permés arribar a la realització d'una crida unitària. I a forçat que el PSUC modifiqués la seva posició antiunitària i contrària a la mobilització.

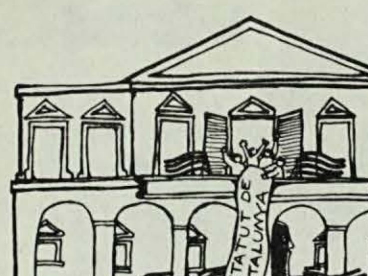
Si tenim en compte els obstacles que existien, no podem deixar de valorar positivament la crida unitària realitzada. Els principals partits obrers de Catalunya, les organitzacions sindicals –llevat d'USO, SOC i CNT– i les forces nacionalistes més notables, realitzen una crida conjunta a la mobilització. El lema que presideix la Crida –Per un Estatut que asseguri les plenes llibertats nacionals de Catalunya– dona a la mobilització un plé caracter reivindicatiu. Malgrat que la crida, fruit del compromís de les diverses forces per a poder realitzar una crida unitària a l'acció, té un contingut vague i ambiguo que al nostre entendre no respon a les exigències del moment, no deixa de tenir un to reivindicatiu i no hi ha cap recolzament a la política de consens, a la Constitució, a la Generalitat provisional, a l'Estatut tal com s'està elaborant. Al mateix temps a la concentració hi haurà plena llibertat d'expressió, es a dir, que cada organització defendrà les consignes que consideri més adequades a la situació.

Per a la LCR l'aspecte que embruta la Crida unitària alcançada és el fet de que l'hagi signat UCD. UCD, que s'habia oposat a la realització d'un acte d'aquest tipus en nom de la tradició de les "èpoques normals", és a dir, defenia un acte oficial encapçalat per Tarradellas i el Consell, sense concentració de masses, va decidir a última hora pujar-se al carro de la Crida unitària. Cal buscar les raons d'això a la feble posició del partit governamental a Catalunya i el porta a adoptar posicions "radicals" i contradictòries amb la seva condició de sucursal de la UCD, dirigides a ampliar el seu espai polític i millorar la seva imatge. La LCR es manifestà contrària a la signatura de la Crida per part d'UCD perquè considera a aquest partit com el principal enemic de les llibertats nacionals de Catalunya i som contraris a encobrerir les seves responsabilitats davant el poble de Catalunya. Però la LCR, sense deixar de manifestar aquesta posició, va considerar i ho segueix fent, que la presència d'UCD no podia ser raó per a excluir-se d'una Crida unitària realitzada pels principals partits obrers i organitzacions sindicals, i a la que considerem com un èxit dels nostres esforços i els de d'altres organitzacions obreres. Qui devia excloure's era la UCD i no les forces interessades en la mobilització massiva i unitària.

demà
"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"
Nº 29. Catalunya, 7 de Setembre -78-
LCR (unificada amb la LC) Quarta Internacional.

Si no hi ha autodeterminació Diguem no a la Constitució

Per a fer l'estatut democràticament
Eleccions al Parlament

El PSUC, erigit en el màxim defensor del consens i de la política d'"unitat nacional", ha estat que més coherentment ha reflexat aquesta orientació. Va manifestar la seva voluntat de que l'Onze de Setembre fos una diada d'"afirmació nacional", commemorativa dels "èxits" obtinguts i carent del contingut reivindicatiu i mobilitzador. Va mostrar, també, la seva oposició a realitzar a Barcelona una convocatòria amb forces polítiques oposades al projecte constitucional i contràries a l'elaboració antidemocràtica d'un Estatut de consens.

Malgrat aquesta situació, la LCR i altres organitzacions hem batallat insistentment per una convocatòria unitària a la mobilització l'Onze de Setembre, consequents amb la nostra posició de que cal seguir lluitant per les plenes llibertats nacionals de Catalunya.

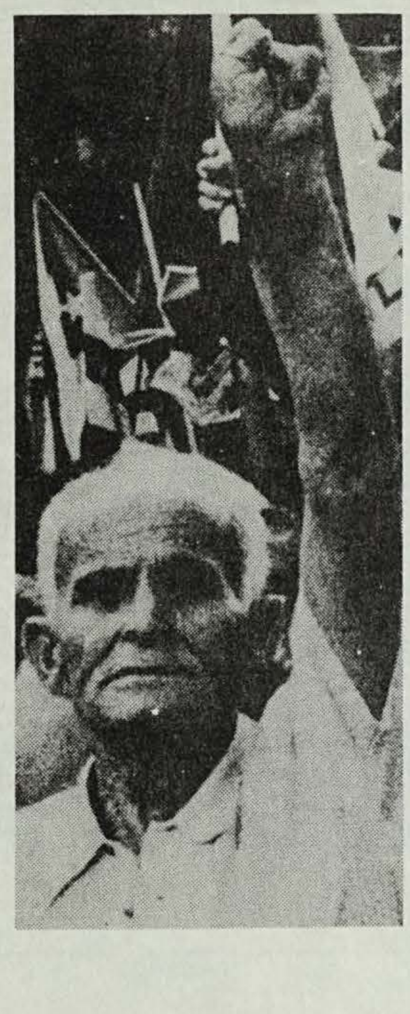
Independentment de quines siguin les raons que l'hagin impulsat a això, la posició del PSC ha jugat un paper positiu cara a arribar a la realització d'una convocatòria unitària.

2. Continuar la lluita per les plenes llibertats nacionals

Els objectius de l'orientació de la LCR de cara a l'Onze de Setembre no consistien exclusivament en aconseguir una crida unitària a la mobilització. En estreta relació amb aquest objectiu estava i està la nostra orientació dirigida a *convertir les accions i mobilitzacions unitàries de la Diada en actes de lluita per les plenes llibertats nacionals*, on s'expressi un ampli rebuig a la política de consens i els seus resultats.

Avançar en la conquesta de les plenes llibertats nacionals exigeix avui el lluitar contra el projecte de Constitució centralista que nega l'Autodeterminació. Es per això que situem en primer pla d'aquesta Diada les reivindicacions d'*Autodeterminació a la Constitució*, i *Si no hi ha Autodeterminació, diguem no a la Constitució.*

Al mateix temps, contra el procediment antidemocràtic que s'està seguint per a elaborar l'Estatut i contra l'intent d'elaborar un Estatut de consens i ajustat als límits del projecte de Constitució i a les pressions de la burgesia i la dreta, reclamen: *Eleccions immediates al Parlament de Catalunya per a elaborar l'Estatut. Un Estatut Federal* que asseguri la sobirania de Catalunya i dongui satisfacció a les aspiracions dels treballadors.

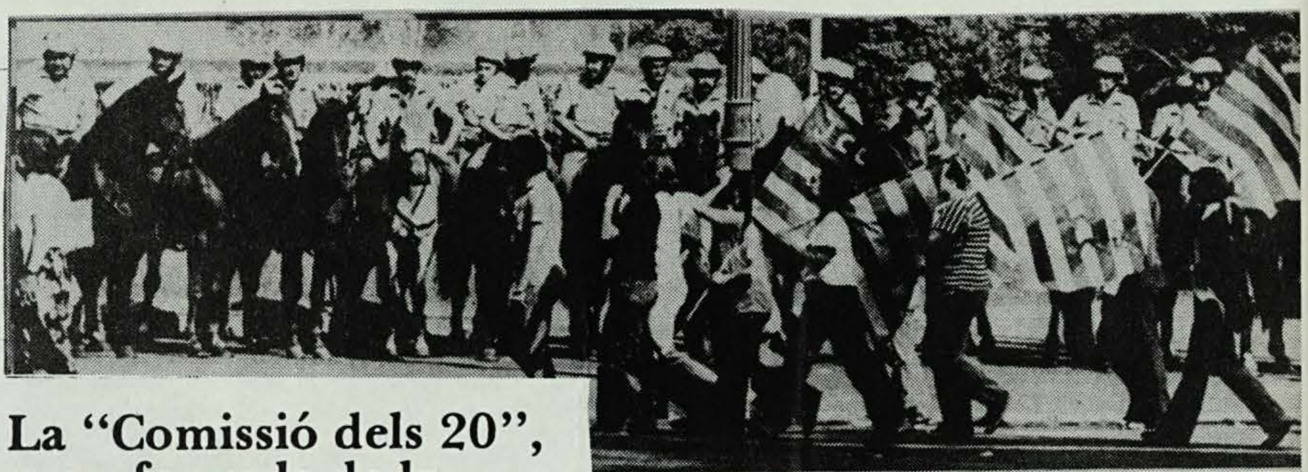

Davant l'actual Generalitat carent de contingut democràtic i de poder, sotmesa a les atribucions desmesurades de Tarradellas, exigim: *Generalitat democràtica i sobirana. Presidencialisme no, Tarradellas dimissió.* Aquest Onze de Setembre ha de servir també per a reclamar, front a les limitades concesions en aquest terreny del Govern central, els plens drets pel nostre idioma: *Català idioma oficial*. I paralellament cal prosseguir amb la lluita contra la repressió: *Per la llibertat dels Joglars, de Dolors Serra, de tots els lluitadors repressaliats. Fora la llei Antiterrorista!.*

En les circumstancies actuals i en les que els treballadors es veuen atacats en les seves condicions de vida i treball, aquest onze de Setembre, a la convocatòria del qual participen les principals centrals sindicals, cal que sigui també el marc de lluita *contra la crisi i l'atur, pels plens drets sindicals.*

Però, l'exigència central plantejada per a que totes aquestes reivindicaions siguin realitat és que el PSC i el PSUC, principals partits obrers de Catalunya, trenquin el consens amb les forces de la burgesia i formin un *Consell dels treballadors*, recolzat en les mobilitzacions de masses i en les organitzacions obreres.

La Batalla per L'Estatut

Les forces polítiques amb representació a les Cortes han decidit –sense encomenar-se a déu ni al diable– començar l'elaboració d'un Estatut per a Catalunya dins del marc determinat en l'actual projecte de Constitució. Sense cap mena de dubte es tracta d'un fet important que marca avui un percentatge considerable de l'actualitat política de Catalunya. En aquest article explicarem quina es la posició del nostre partit davant aquest mecanisme d'elaboració de l'Estatut i, també quina es la nostra posició sobre els trets generals del seu contingut de fons.

Quan la sobirania del poble es trepitjada pels seus representants

Com es ja suficientment conegut el projecte de Constitució que s'està acabant de discutir al Senado **nega explícitament** la sobirania nacional del poble de Catalunya –i de la resta de nacions avui integrades en l'estat espanyol– i no reconeix ni el dret a l'autodeterminació ni cap mena de llibertats nacionals. D'aquesta manera el marc que aquesta Constitució ofereix per l'elaboració de l'Estatut es ben migrat: la sobirania radica en "la nación española", la "unidad indisoluble de España" es consagrada sigui quina sigui la lliure voluntat dels seus habitants, el dret a l'autonomia es fortament retallat i, en tot cas, es subordina al poder central, es nega explícitament la possibilitat de federacions lliures entre les diverses nacionalitats i regions, la llengua oficial "d'Espanya" és "el castellano o español" i el català, gallec i basc continuen relegats a idiomes de segona fila, etc., etc.

Es dins d'aquest marc que els "nostres parlamentaris" han autodecidit de procedir a elaborar un Estatut. És a dir, **acceptant la negativa al reconeixement de la sobirania nacional de Catalunya expressada en la Constitució, aquestes forces polítiques es preparen a arrabassar la sobirania del poble també en l'elaboració de l'Estatut.**

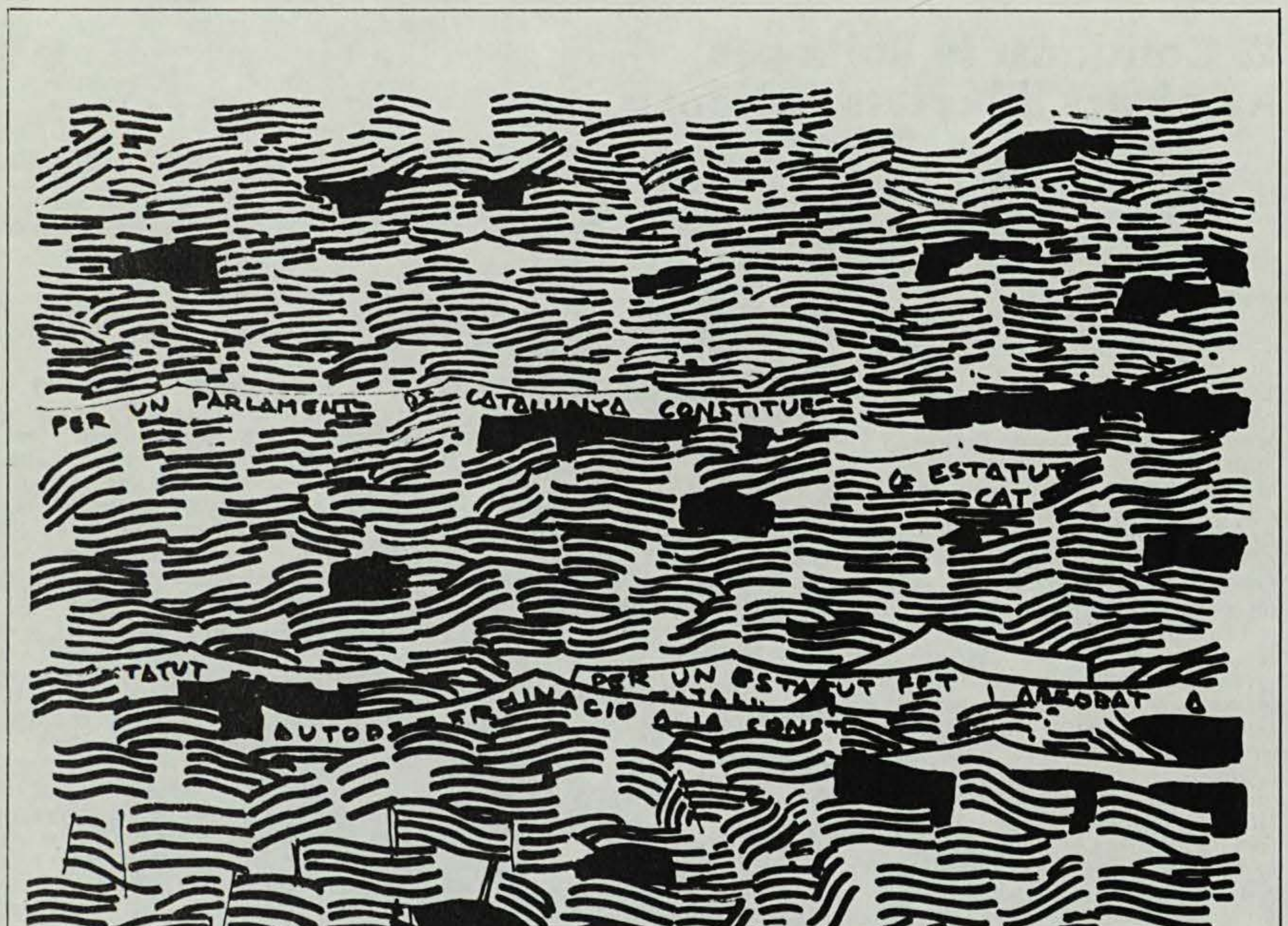
Cal recordar, una vegada dit això, que com a mínim, la Constitució ha estat elaborada per uns parlamentaris que, amb totes les limitacions de les elecciones del 15 de Juny, van ser legits per fer aquesta tasca. Pel contrari, en el cas de l'Estatut la seva elaboració està començant a ser feta per unes persones a les que ningú va elegir per aquesta funció, la legitimitat de les quals es, com a mínim, dubtosa més d'un any després de la seva elecció en un marc molt poc democràtic com van ser les eleccions del 15 J (partits com el nostre encara a la ilegalitat, limitacions a la llibertat d'expressió, etc.).

Es per totes aquestes raons que el nostre partit, que la LCR, pensa que l'elaboració de l'Estatut cal fer-la **democràticament**, es a dir amb la participació real de tot el poble de Catalunya i de totes les opcions polítiques pressents en el seu si, sense exclusions de cap mena. **I la millor manera de garantir avui aquesta elaboració democràtica es mitjançant les eleccions al Parlament per a tal de que sigui aquest, amb plena sobirania, qui elabori l'Estatut que haura de ser sotmés a la única aprobació d'un plebiscit del poble de Catalunya.**

La "Comissió dels 20", nova formula de la política de consensus

A les reunions dels senadors i diputats de Catalunya –inclosos els de designació reial–. que per "respecte" a la figura d'en Tarradellas ningú s'atreveix a dirli pel seu nom d'Assemblea de Parlamentaris, s'ha decidit d'anomenar una comissió de 20 persones per a tal d'elaborar un esborrany d'Estatut. Aquesta comissió ha fet ja vàries reunions, els resultats de les quals son total i absolutament secretes. Es tracta de buscar un "consensus" a l'Estatut de la mateixa manera que s'ha fet ja a la Constitució, un "consensus" a esquena del poble, d'amagat fins i tot pels propis militants dels partits implicats en aquesta comissió. El resultat del "consensus" i del secret és però evident ja avui. No n'hi ha prou de respectar una constitució profundament centralista, que delimita ben clarament l'espai possible de l'Estatut, sinó que a més a mes es tracta de continuar servint a la dreta i a la burgesia tractant de que l'estatut que ells estan elaborant impedeixi que l'autogovern futur de Catalunya, ja prou retallat de bon començament, pugui ser utilit-zat per les forces polítiques obreres (majoritàries a Catalunya) per a dur endavant una política favorable als treballadors i treballadores. D'aquesta manera, no sols existeix la possibilitat ben real de que determinades competències com l'administració de justícia, la legislació laboral o l'ordre públic restin fora de l'abast de l'autogovern de Catalunya, sinó que la dreta –de forma especial UCD i UCC– intenta trasplantar el bicameralisme a Catalunya, fent una cambra per sobre del Parlament en la que, amb l'excusa de "conseguir una representació de les comarques" tota iniciativa progressiva d'aquell pugui ser frenada o desfigurada. Totes aquestes discussions estàn sent amagades al poble de Catalunya que no tindrà cap altra forma de participació en l'elaboració de l'Estatut que la possibilitat de dir sí, no o abstenir-se en un referèndum. Pel contrari, les Cortes de Madrid podràn fer valdre les seves opinions per sobre el poble de Catalunya. Aquests és el futur més immediat de les nostres reivindicacions nacionals, de la nostra sobirania, si la política empresa per les forces majoritaries no es obligada a canviar mitjançant de la mobilització massiva i unitària dels treballadors i treballadores, de tot el poble de Catalunya.

Les propostes de la LCR

Ja hem explicat abans cóm, segons la nostra opinió, la millor forma d'elaborar un estatut, la que més garanties democràtiques ofereix, és la de la seva asumpció pel Parlament de Catalunya. És la convocatòria urgent d'eleccions al Parlament la tasca que els senadors i diputats de Catalunya i la Generalitat provisional d'en Tarradellas haurien de complir. L'elaboració de l'Estatut pel Parlament s'hauria de fer sobiranament. es a dir. **tenint en compte únicament els interessos i la voluntat majoritària del poble de Catalunya, amb independència de les limitacions que imposa l'actual projecte constitucional.**

Continuem pensant que aquesta és una batalla que cal donar, que aquest és un objectiu pel que lluitar, malgrat l'inici dels treballs per part de la "comissió dels 20". Però la classe obrera i el poble de Catalunya no poden restar amb les mans plegades mentre els diputats i senadors elaboren un Estatut d'amagatotis. **Cal exigir tota la transparència en les seves discussions i decisions, cal exigir la participació de totes les forces polítiques i sindicals en els debats d'aquest estatut.** Sense que això suposi ni la més mínima confiança en les forces polítiques avui majoritàries, aquesta fórmula possibilitaria un més alt grau de participació activa per part de la població, al poder ser conegudes, discutides i criticades totes les propostes i, en aquesta mateixa mida, es dificultaria que per la via del "consensus" els interessos de la classe obrera i el poble es veiessin encara més burlats.

Es per aquesta raó que un seguit de forces polítiques obreres, que comparteixen una posició de rebuig de la Constitució i de la política de consensus i que també la voluntat de lluita per que l'Estatut sigui fet i aprovat a Catalunya per iniciativa del Parlament, hem demanat la nostra presència en els debats de la "comissió dels 20" i dels parlamentaris sobre l'elaboració de l'Estatut. Fins avui no hem tingut cap altra resposta que la de l'aplaçament fins una propera runió dels senadors i diputats de Catalunya, mentres la comissió que elabora l'esborrany accelera els seus treballs en secret.

CAL QUE LA VEU DE LA CLASSE OBRERA I EL POBLE SIGUI PRESENT EN L'ELABORACIÓ DE L'ESTATUT: ELECCIONS AL PARLAMENT.

PER UN ESTATUT QUE RECONEGUI LA SOBIRANIA DEL POBLE DE CATALUNYA.

PER UN ESTATUT QUE SERVEIXI ALS INTERESSOS DELS TREBALLADORS I TREBALLADORES.

Joan Font
4 setiembre 78